

Sygn. akt IV U 232/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 6 lipca 2016 roku

Sąd Okręgowy w T. (1) IV Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący: SSO Natalia Lipińska

Protokolant: st .sek sądowy Małgorzata Houda

po rozpoznaniu w dniu 6 lipca 2016 roku w T. (1) na rozprawie

sprawy z odwołania S. Ś.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w T. (1)

z dnia 14 stycznia 2016 roku nr (...)

w sprawie S. Ś.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w T. (1)

o prawo do emerytury

zmienia zaskarżoną decyzję w ten sposób, że przyznaje odwołującemu się S. Ś. prawo do emerytury od dnia (...)

Sygn. akt IV U 232/16

UZASADNIENIE

wyroku Sądu Okręgowego w T. (1)

z dnia 6 lipca 2016 r.

Decyzją z dnia 14 stycznia 2016 r., znak (...) Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w T. (1) po rozpatrzeniu wniosku S. Ś. z dnia 19 listopada 2015 r. odmówił mu prawa do emerytury w oparciu o ustawę z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U. z 2013 r., poz. 1440 ze zm.), rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz. U. z 1983 r., Nr 8, poz. 43 ze zm.).

W uzasadnieniu zaskarżonej decyzji organ wskazał, że na podstawie dowodów dołączonych do wniosku – uzyskanych w wyniku przeprowadzonego postępowania Zakład przyjął za udowodnione na dzień 1 stycznia 1999 r. okresy składkowe i nieskładkowe w łącznym wymiarze 25 lat oraz staż pracy w szczególnych warunkach w wymiarze 11 lat, 2 miesięcy i 13 dni. W konsekwencji organ rentowy podniósł, że odmawia przyznania emerytury, ponieważ wnioskodawca nie udowodnił 15 lat zatrudnienia w warunkach szczególnych.

W odwołaniu od tej decyzji S. Ś. zakwestionował fakt, że organ rentowy nie zaliczył mu do zatrudnienia w szczególnych warunkach okresów pracy w (...) w T. (1) w okresie od 26.07.1979 r. do 30.06.1982 r. w charakterze pomocnika montera instalacji technologicznych, praca w głębokich wykopach, w okresie od 01.07.1982 r. do 31.12.1983 r. w charakterze pomocnika montera instalacji technologicznych, praca w głębokich wykopach oraz w

okresie 13.05.1988 r. do 31.07.1991 r. jako monter na budowie eksportowej. Podniósł, że zakład pracy został zlikwidowany, a przy rozwiązywaniu stosunku pracy nie były wydawane świadectwa pracy w szczególnych warunkach. Powołał się też na okoliczność, że powierzone mu stanowiska pracy były objęte zarządzeniem resortowym Ministra Budownictwa i Przemysłu Materiałów Budowlanych. Na okoliczność charakter tego zatrudnienia zawnioskował dowód z przesłuchania świadków.

W odpowiedzi na odwołanie Zakład Ubezpieczeń wniósł o jego oddalenie, wskazując na podstawę faktyczną i prawną przytoczoną uprzednio w uzasadnieniu decyzji z dnia 14 stycznia 2016 r. w uzasadnieniu organ rentowy podkreślił, że za wskazany w odwołaniu okres ubezpieczony nie przedłożył świadectwa wykonywania pracy w szczególnych warunkach. Z uwagi na fakt, że w oparciu o dokumenty archiwalne z akt osobowych oraz treść świadectwa pracy organ rentowy ustalił, że jako monter instalacji technologicznych odwołujący był zatrudniony w okresie od 01.01.1984 r. do 12.05.1988 r. oraz od 27.09.1991 r. do 15.06.1992 r., które to stanowisko wskazane jest w zarządzeniu nr (...)z 01.01.1983 r. w dziale V „w budownictwie i przemyśle materiałów budowlanych” poz. 1 „roboty wodno-kanalizacyjne oraz budowa rurociągów w głębokich wykopach” to organ rentowy zaliczył mu okresy zatrudnienia na tym stanowisku do stażu pracy w warunkach szczególnych. Natomiast stanowisko pomocnika montera instalacji wodno-kanalizacyjnych oraz stanowisko pomocnika montera instalacji technologicznych nie są pracami wykonywanymi stale i bezpośrednio przy stanowiskach wymienionych w wykazie. Stąd też zdaniem organu brak podstaw do uznania tych okresów do szczególnego stażu pracy. Ponadto nie można jednoznacznie również uznać, że praca wykonywana na budowie eksportowej była pracą w szczególnych warunkach, ponieważ w świadectwie pracy wskazano stanowisko montera bez określenia charakteru pracy. Powołując się na te okoliczności organ rentowy wniósł o oddalenie odwołania.

Bezsporne w niniejszej sprawie było, że odwołujący S. Ś., urodzony (...), w dniu(...) r. osiągnął 60 lat życia. Na dzień 1 stycznia 1999 r. ubezpieczony udokumentował 25 lat ogólnego stażu pracy. Wykazał też przed organem rentowym na ten dzień staż pracy w szczególnych warunkach w wymiarze 11 lat 2 miesięcy i 13 dni z tytułu zatrudnienia w następujących okresach:

1. Od 08.08.1973 r. do 29.12.1973 r.,
2. Od 21.02.1977 r. do 30.06.1979 r.,
3. Od 01.01.1984 r. do 12.05.1988 r.,
4. Od 27.09.1991 r. do 15.06.1992 r.,
5. Od 20.05.1995 r. do 31.12.1997 r.,
6. Od 02.03.1998 r. do 30.09.1998 r.,
7. Od 01.10.1998 r. do 31.12.1998 r.

Poza sporem w sprawie było również, że w (...) w T. (1) odwołujący się był zatrudniony w pełnym wymiarze czasu pracy również w następujących okresach:

1. Od 26.07.1979 r. do 30.06.1982 r. (2 lata, 11 miesięcy, 4 dni) na stanowisku pomocnika montera instalacji wodno-kanalizacyjnych,
2. Od 01.07.1982 r. do 31.12.1983 r. (1 rok, 5 miesięcy) na stanowisku pomocnika montera instalacji technologicznych.

W okresie od 13.05.1988 r. do 31.07.1991 r. wykonywał pracę w eksporcie w charakterze montera.

We wniosku z dnia 19 listopada 2015 r. ubezpieczony wniósł o przyznanie mu prawa do emerytury.

Zaskarżoną decyzją z dnia 14 stycznia 2016 r. ZUS Oddział w T. (1) odmówił S. Ś. przyznania prawa do tego świadczenia, ponieważ wnioskodawca nie udowodnił, co najmniej 15-letniego stażu pracy wykonywanej w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze.

Odwołujący nie przystąpił do OFE.

Sąd ustalił ponadto następujący stan faktyczny sprawy:

Do głównych zadań (...) w T. (1) należało uzbrajanie budynków mieszkalnych.

W spornych okresach od 26.07.1979 r. do 30.06.1982 r. pracę na stanowisku pomocnika monter instalacji wodno-kanalizacyjnych oraz w okresie od 01.07.1982 r. do 31.12.1983 r. na stanowisku pomocnika monter instalacji technologicznych odwołujący S. Ś. wykonywał w brygadzie budującej kanalizację dla osiedli mieszkaniowych w D., w T. (1) i w T. (2). Do obowiązków pomocnika monter instalacji wodno-kanalizacyjnych należało przygotowanie frontu robót dla monter. Wiązało się to z tym, że wszystkie swe czynności pomocnik wykonywał w głębokich wykopach. W pierwszej fazie robót koparkowy kopał wykop. Następnie pomocnicy monterów wykonywali szalunek deskami pod beton. Po jego zakończeniu przystępowali do układania kręgów betonowych. Na tych kręgach robili opaski z betonu a następnie wszystko i kręgi i ławy malowali abizolem. Takie same czynności odwołujący wykonywał w okresie, w którym zgodnie z treścią dokumentacji pracowniczej powierzono mu obowiązki pomocnika monter instalacji technologicznych. Od początku zatrudnienia w spornym okresie do czasu pracy na eksporcie odwołujący był pomocnikiem monter w głębokich wykopach przy układaniu rur kanalizacyjnych na głębokości od 1,5-5 m, w zależności od spadku podłoża. Pracował w tej samej brygadzie co K. B., który był monterem i wykonywał podobne czynności.

dowód:

- zeznania świadka K. B. 00:09:46 – 00:50:04,
- zeznania świadka W. K. 00:41:25 – 00:56:03,
- zeznania odwołującego się S. Ś. 01:02:26 – 01:10:04.

W okresie zatrudnienia na eksporcie od 13.05.1988 r. do 31.07.1991 r. odwołujący wykonywał obowiązki monter w różnych wydziałach Huty w K.. W czasie remontów poszczególne wydziały Huty (poza wydziałem koksowni) miały tzw. stójkę tj. przerwę w pracy. Odwołujący się w ramach zakresu obowiązków wykonywał montaż zarówno na wysokości jak i na poziomie zerowym.

dowód:

- zeznania świadka K. B. 00:52:56 – 00:56:03.

Stan faktyczny w sprawie Sąd ustalił w oparciu o dowody z dokumentów, zeznania świadków i odwołującego.

Sąd pozytywie ocenił dowody z dokumentów, których autentyczność oraz wiarygodność, jak również poprawność materialna i formalna nie budziły wątpliwości, zaś ich treść i forma nie były kwestionowane przez strony postępowania. Brak było zatem jakichkolwiek podstaw, także takich, jakie należałoby uwzględnić z urzędu, aby dokumentom tym odmówić właściwego im znaczenia dowodowego.

Sąd w całości dał wiarę zeznaniom świadków K. B., W. K. oraz słuchanego w charakterze strony S. Ś., którzy złożyli depozycje odnośnie rodzaju czynności wykonywanych przez odwołującego w spornych okresach zatrudnienia w (...) w T. (1). Zeznania te zasługiwały na walor pełnej wiarygodności, gdyż wzajemnie ze sobą korespondowały, były

wewnętrznie spójne, logiczne, a przy tym przekonujące w świetle zasad logiki i doświadczenia życiowego. Z zeznań tych wynika, że

w spornych okresach zatrudnienia, ubezpieczony stale i w pełnym wymiarze czasu pracy wykonywał pracę przy układaniu rurociągów kanalizacyjnych w głębokich wykopach.

Pozostałe okoliczności sprawy Sąd uznał za bezsporne, gdyż nie były w żaden sposób kwestionowane przez strony, zaś dokumenty przedstawione na ich stwierdzenie nie budziły wątpliwości Sądu co do ich autentyczności.

Sąd rozważył, co następuje:

Odwołanie zasługiwało na uwzględnienie.

Zgodnie z art. 184 ust. 1 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z FUS (Dz. U. z 2013 poz. 1440), ubezpieczonym urodzonym po dniu 31 grudnia 1948 r. przysługuje emerytura po osiągnięciu wieku przewidzianego w art. 32, 33, 39 i 40, jeżeli

w dniu wejścia w życie ustawy osiągnęli: 1) okres zatrudnienia w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze wymaganym w przepisach dotychczasowych do nabycia prawa do emerytury w wieku niższym niż 60 lat - dla kobiet i 65 lat- dla mężczyzn oraz

2) okres składkowy i nieskładkowy, o którym mowa w art. 27.

Emerytura, o której mowa w ust. 1, przysługuje pod warunkiem nieprzystąpienia do otwartego funduszu emerytalnego albo złożenia wniosku o przekazanie środków zgromadzonych na rachunku w otwartym funduszu emerytalnym, za pośrednictwem Zakładu, na dochody budżetu państwa (ust. 2).

Wymagany w art. 184 ust. 1 pkt 2 okres składkowy i nieskładkowy przewiduje art. 27 powołanej ustawy, w świetle, którego wynosi on co najmniej 20 lat dla kobiet i 25 lat dla mężczyzn.

Przepis art. 32 ustawy statuuje natomiast, iż ubezpieczonym urodzonym przed dniem 1 stycznia 1949 r., będącym pracownikami, o których mowa w ust. 2-3, zatrudnionymi w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze, przysługuje emerytura w wieku niższym niż określony w art. 27 ust. 1. Zgodnie z dyspozycją tego przepisu- za pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach uważa się pracowników zatrudnionych przy pracach o znacznej szkodliwości dla zdrowia oraz

o znacznym stopniu uciążliwości lub wymagających wysokiej sprawności psychofizycznej ze względu na bezpieczeństwo własne lub otoczenia.

Stosownie do treści art. 32 ust. 4 ustawy, wiek emerytalny, o którym mowa w ust. 1, rodzaje prac lub stanowisk oraz warunki, na podstawie, których osobom wymienionym w ust. 2 i 3 przysługuje prawo do emerytury, ustala się na podstawie przepisów dotychczasowych. Mowa tu o rozporządzeniu Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie wieku emerytalnego pracowników zatrudnionych w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze (Dz. U. z 1983 r. Nr 8, poz. 43 ze zm.).

Jak wynika z § 1 wskazanego rozporządzenia, stosuje się je do pracowników wykonujących prace w szczególnych warunkach lub szczególnym charakterze, wymienione w § 4-15 rozporządzenia oraz w wykazach stanowiących załącznik do rozporządzenia.

W myśl § 2 ust. 1, okresami uzasadniającymi prawo do świadczeń na zasadach określonych w rozporządzeniu uważa się okresy, w których praca w szczególnych warunkach jest wykonywana stale i w pełnym wymiarze czasu pracy obowiązującym na danym stanowisku pracy. Okresy pracy, o których mowa w ust. 1, stwierdza zakład pracy na podstawie posiadanej dokumentacji, w świadectwie wykonywania prac w szczególnych warunkach, wystawionym według wzoru stanowiącego załącznik do przepisów wydanych na podstawie § 1 ust. 2 rozporządzenia, lub w świadectwie pracy (ust. 2).

Zgodnie zaś z § 4 ust. 1, prawo do emerytury nabywa pracownik, który wykonywał prace w szczególnych warunkach, wymienione w wykazie A rozporządzenia, jeżeli osiągnął wiek emerytalny wynoszący: 55 lat dla kobiet i 60 lat dla mężczyzn oraz legitymuje się wymaganym okresem zatrudnienia, w tym co najmniej okresem 15 lat pracy w szczególnych warunkach.

Bezsporne w niniejszej sprawie było, że odwołujący osiągnął wiek 60 lat, posiadał na dzień 01.01.1999 r. wymagany 25-letni okres ubezpieczenia i nie przystąpił do OFE.

Rozstrzygnąć zatem należało, czy wnioskodawca legitymuje się co najmniej 15-letnim stażem pracy wykonywanej w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze. Odwołujący wykazał przed organem rentowym staż pracy w szczególnych warunkach w wymiarze 11 lat, 2 miesięcy i 13 dni, a zatem do wymaganych przepisami prawa 15-stu lat pracy w takim charakterze zabrakło mu 3 lata, 9 miesięcy i 17 dni. Poza sporem było, że w okresie od 26.07.1979 r. do 15.06.1992 r. odwołujący był zatrudniony w pełnym wymiarze czasu pracy w (...) w T. (1). Pracodawca został zlikwidowany na początku lat 90-tych ubiegłego stulecia i nie ma możliwości potwierdzenia tego okresu świadectwem pracy w szczególnych warunkach.

Z powyższego okresu organ rentowy zaliczył wnioskodawcy do uznanego okresu pracy w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze w oparciu o dokumentację archiwalną 2 okresy od 01.01.1982 r. do 12.05.1988 r. oraz od 27.09.1991 r. do 15.06.1992 r., w których był zatrudniony w charakterze monter instalacji technologicznych. Z notatki Kolegialnej (k. 105 akt ZUS) wynika, że stanowisko takie organ rentowy wywiódł z faktu, iż w rozporządzeniu Rady Ministrów z dn. 07.02.1983 r. oraz zarządzeniu nr 9 Ministra Budownictwa i Przemysłu Materiałów Budowlanych z dn. 01.08.1983 r. w dziale V „budownictwie i przemyśle materiałów budowlanych” poz. 1 „roboty wodno-kanalizacyjne oraz budowa rurociągów w głębokich wykopach” wymienione jest stanowisko monter instalacji technologicznych.

Pozostałe 3 okresy zatrudnienia u tego samego pracodawcy tj:

1. Od 26.07.1979 r. do 30.06.1982 r. w charakterze pomocnika monter instalacji wodno-kanalizacyjnych,
2. Od 01.07.1982 r. do 31.12.1983 r. w charakterze pomocnika monter instalacji technologicznych,
3. Od 13.05.1988 r. do 31.07.1991 r. na budowie eksportowej w charakterze monter,

organ rentowy nie zaliczył do przy w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze. Odnośnie 2 pierwszych okresów, uznał bowiem, że stanowiska te nie są pracami wykonywanymi stale i bezpośrednio przy stanowiskach wymienionych w wykazie, natomiast odnośnie ostatniego z okresów brak jest stwierdzenia zakładu pracy, że praca na stanowisku monter była równoznaczna z innym stanowiskiem wymienionym w wykazie.

Nie można zgodzić się ze stanowiskiem organu rentowego w zakresie odmowy uznania 2 spornych okresów, co do których tak treść świadectwa pracy jak i pozostałej dokumentacji wskazują na stanowiska pomocnika monter instalacji wodno-kanalizacyjnych oraz pomocnika monter instalacji technologicznych.

W wykazie A działu V „w budownictwie i przemyśle materiałów budowlanych” stanowiącym załącznik do zarządzenia nr 9 Ministra Budownictwa i Przemysłu Materiałów Budowlanych z dn. 01.09.1983 r. (Dz. Urz. MB z 06.12.1983 r., nr 3, poz. 6) pod poz. 1 „roboty wodno-kanalizacyjne oraz budowa rurociągów w głębokich wykopach” wymienione zostały następujące stanowiska:

1. Palowniczy,
2. Betoniarz-zbrojarz,
3. Murarz,
4. Cieśla,

5. Izolarz,
6. Monter instalacji sanitarnych i grzewczych,
7. Monter instalacji technologicznych,
8. Robotnik budowlany wykonujący stale prace pomocnicze lub inne w głębokich wykopach”.

Zatem wbrew stanowisku organu rentowego zarządzeniem resortowym objęte zostały nie tylko stanowiska monterów (pkt 6 i 7), ale również robotnika budowlanego wykonującego stale prace pomocnicze lub inne w głębokich wykopach. Praca pomocnika montera instalacji wodno-kanalizacyjnych oraz pomocnika montera instalacji technologicznych mieści się właśnie w pkt 8.

Jeśli w wykazie A stanowiącym załącznik do rozporządzenia Rady Ministrów z dn. 07.02.1983 r. (Dz. U. nr 8 poz. 43 ze zm.) nie wymienia się konkretnych stanowisk, lecz operuje pojęciem ogólnym tak jak w przypadku działu V „w budownictwie i przemyśle materiałów budowlanych” poz. 1 „roboty wodno-kanalizacyjne oraz budowa rurociągów w głębokich wykopach” – to wówczas zarządzenia resortowe mogą mieć znaczenie w sferze dowodowej.

„Wykazy resortowe mają charakter informacyjny, techniczno-porządkujący, uściślający. Z faktu, że właściwy minister, kierownik urzędu centralnego czy centralny związek spółdzielczy w porozumieniu z Ministrem Pracy, Płac i Spraw Socjalnych ustalił w podległych i nadzorowanych zakładach pracy, że dane stanowisko pracy jest stanowiskiem pracy w szczególnych warunkach, może płynąć domniemanie faktyczne, że praca na tym stanowisku w istocie wykonywana była w takich warunkach i odwrotnie, brak konkretnego stanowiska pracy w takim wykazie może – w kontekście całokształtu ustaleń faktycznych – stanowić negatywną przesłankę dowodową” (vide wyrok SN z dn. 25.02.2010 r. sygn. akt II UK 218/09).

Skoro stanowiska pracy powierzone odwołującemu zostały objęte wykazem cyt. zarządzenia resortowego (dział V, poz. 1 pkt 8), a obecne rozporządzenie RM z dn. 07.02.1983 r. operuje pojęciem ogólnym „roboty wodno-kanalizacyjne oraz budowa rurociągów w głębokich wykopach” – to w sferze dowodowej oznacza to, że w tym ogólnym pojęciu mieszczą się także prace pomocnika montera instalacji wodno-kanalizacyjnych oraz pomocnika montera instalacji technologicznych.

Jedyną więc kwestią do rozstrzygnięcia pozostała kwestia ustalenia, czy prace na powyższych stanowiskach odwołujący wykonywał stale i w pełnym wymiarze czasu pracy w „głębokich wykopach” w rozumieniu dział V, poz. 1 wykazu A rozporządzenia z 07.02.1983 r.

Wymóg uznania robót wodno-kanalizacyjnych oraz budowy rurociągów za pracę wykonywane w szczególnych warunkach będący warunkiem koniecznym do nabycia prawa do emerytury w obniżonym wieku emerytalnym jest spełniony tylko wtedy, gdy takie zatrudnienie było wykonywane stale i w pełnym wymiarze czasu pracy (tak SN w wyrokach z dn. 14.11.2013 r. II UK 133/13, z dn. 27.01.2012 r. II UK 103/11, z dn. 29.01.2014 r. II UK 247/13).

W tym zakresie zwrócić należy uwagę na okoliczność, że pracodawca odwołującego już nie istnieje, brak jest więc możliwości potwierdzenia przez niego charakteru pracy w spornym okresie. Analiza zachowanej w aktach osobowych dokumentacji pracowniczej wykazała, że pracodawca poza wskazaniem stanowisk co nie było sporne w sprawie, nie dokonywał w niej jakichkolwiek wzmianek czy adnotacji przesądzających o tym, że praca na tych stanowiskach była wykonywana bądź nie była wykonywana w głębokich wykopach. Dlatego też Sąd wobec braku dowodów z dokumentacji poczynił swe ustalenia faktyczne w oparciu o zeznania świadków i odwołującego się. Nie było żadnych wątpliwości co do tego że w spornych okresach świadkowie pracowali wspólnie z odwołującym się jako monterzy, bowiem wynikało to z treści w przedstawionej przez nich dokumentacji. Posiadali więc wiedzę co do rodzaju czynności wykonywanych przez odwołującego się, tym bardziej, że świadek K. B. większość z okresu swego 12-letniego zatrudnienia pracował w tej samej brygadzie co odwołujący się.

Ze zgodnych, stanowczych i spójnych zeznań świadków i odwołującego się wynikało, że pracował jako pomocnika monter instalacji wodno-kanalizacyjnych w brygadzie zajmującą się budową instalacji kanalizacyjnych dla osiedli mieszkaniowych w D., w T. (1) i w T. (2). Prace te były wykonywane wyłącznie w głębokich wykopach. W świetle relacji świadków pomocnicy monterów musieli przygotować dla spawaczy i monterów cały front robót czyli szalunek pod beton, układanie kręgów betonowych, wykonywanie na kręgach opasek z betonu, malowanie kręgów i ław abizolem. Wszystkie te prace związane z układaniem rur kanalizacyjnych odwołujący wykonywał w głębokich wykopach. W ciągu dobowego wymiaru czasu pracy nie był kierowany do żadnych innych czynności. Obowiązki te wykonywał w czasie obowiązującego go 8 godzinowego wymiaru czasu pracy, w całym okresie spornego zatrudnienia na stanowisku pomocnika monter instalacji wodno-kanalizacyjnych oraz pomocnika monter instalacji technologicznych. Wszystkie czynności związane były z pracą w głębokich wykopach. Fakt powierzenia odwołującemu w pewnym okresie dodatku brygadzistowskiego (co wynika z dokumentacji złożonej w aktach osobowych) za pełnienie takich obowiązków nie ma wpływu na ocenę charakteru pracy odwołującego, skoro nadal wykonywał takie same prace w głębokich wykopach i jednocześnie nadzorował brygadę pracującą wspólnie z nim. Odwołujący nie pamiętał już tego, że taki dodatek był mu wypłacany, ale nie wykluczył, że istotnie przez pewien krótki okres czasu mógł zastępować brygadzistę, który wyjechał do pracy na eksporcie.

Reasumując materiał dowodowy zebrany w niniejszej sprawie w tym w szczególności zeznania przesłuchanych świadków i odwołującego, potwierdził w sposób nie budzący jakichkolwiek wątpliwości, że w okresach spornych:

od 26.07.1979 r. do 30.06.1982 r. tj. przez 2 lata, 11 miesięcy i 4 dni jako pomocnik monter instalacji wodno-kanalizacyjnych oraz

od 01.07.1982 r. do 31.12.1983 r. tj. przez 1 rok i 5 miesięcy jako pomocnik monter instalacji technologicznych – odwołujący S. Ś. stale i w pełnym wymiarze czasu pracy w głębokich wykopach wykonywał czynności związane z układaniem rurociągów kanalizacyjnych.

Spełniona więc została przesłanka konieczna do uznania, iż jego praca mieści się w zakresie „robót wodno-kanalizacyjnych oraz budowy rurociągów w głębokich wykopach” wskazanych pod poz. 1 dział V cyt. rozporządzenia co w konsekwencji uzasadnia stwierdzenie, że po doliczeniu mu tego spornego okresu (łącznie 4 lata i 8 miesięcy) do okresu uznanego przed organem rentowym (11 lat, 2 miesiące i 13 dni) spełnił wymóg udowodnienia co najmniej 15-stu lat pracy w szczególnych warunkach lub w szczególnym charakterze.

W tej sytuacji bez znaczenia dla rozstrzygnięcia pozostaje okoliczność że 3 z okresów dotyczący zatrudnienia w charakterze monter na eksporcie (13.05.1988 r. do 31.07.1991 r.) wykonywanej częściowo na wysokości a częściowo na poziomie zerowym na wydziałach Huty, które poza koksownią nie były w tym czasie w ruchu – nie został udowodniony.

Odwołujący spełnił bowiem wszystkie przesłanki wymagane przepisami do nabycia prawa do emerytury. W tym stanie faktycznym i prawnym uznał Sąd że zaskarżona decyzja ZUS Oddział w T. (1) z dn. 14.01.2016 r. nie była zasadna. Na dzień 01.01.1999 r. odwołujący wykazał bowiem co najmniej 15-letni staż pracy w szczególnych warunkach.

Mając to na uwadze na podstawie powołanych przepisów prawa materialnego oraz art. 477⁴ § 2 kpc Sąd zmienił zaskarżoną decyzję w ten sposób, że przyznał odwołującemu prawo do emerytury od daty złożenia wniosku (art. 100 ust. 1 ustawy z dn. 27.12.1998 r. o emeryturach i rentach z FUS).